

for at komme til Oplysning om, hvad Betydning der turde og burde tillægges de Indsigelser, der fremkom mod Regjeringens Forslag og mod Kommissionens Forslag. Jeg antydede før og skal nu nærmere udtale mig derhen, at den høitærede Minister meget let vilde kunne faae Politimestrens og deres Medhjælperes Assistance til Erhvervelsen af alle fornødne Oplysninger gjennem det Tilsyn, som de nu ere forpligtede til at have med disse Forhold, og at en Henvendelse til Amts- og Sogneraadene ligeledes vilde være bleven efterkommet med Belvillie og altid have draget nogen Nytte efter sig. Endvidere vilde en Henvendelse til de forskjellige Fiskesteder omkring i Landet med Annodning om at udnævne en Kommité paa de forskjellige Steder i det Niemed at indsende Oplysninger vedrørende de erhvervede Erfaringer, have været heldig, thi de Vedkommende vilde, uden Hensyn til, om de stode pro eller contra Ministeriet i dette Forhold, have kunnet fremkomme med en Række Oplysninger, som — i alt Fald med fornøden Revision — ikke kunde have været uden betydelig Værd. Endvidere forekommer det mig — hvad jeg nævnte før —, at det vilde have været naturligt, om Regjeringen, da den under forrige Samling saae, at der fremkom en saadan Bevægelse blandt den store Fiskerbefolkning her i Landet — en dygtig uddannet Del med Hensyn til deres særlige Hverv af den danske Befolkning — havde til de af mig antydede Forholdsregler fjæret en saglig Undersøgelse af enkelte Mænd, som stode uafhængige af Regjeringens Anskuelser og som tillige vare inde i Forholdene, theoretisk eller praktisk eller begge Dele, for at de med egne Dine kunde have overbevist sig om Forholdene. Dette er naturligvis kun, hvad jeg i Diebliffet kan se fra mit Standpunkt; men Ministeriet maa jo kunne se Sagen fra et Standpunkt, hvor man har mere Overblik over Sagen, og det maatte altsaa kunne have fundet endnu flere Raad, end jeg her har angivet, men naar nu Regjeringen har indskrænket sig til at henvende sig til den høitærede Embedsmand, Birkedommer Fiedler, som har vist megen Interesse for Sagen, og som man — enten man deler hans Anskuelser eller ikke — maa indrømme har megen Fortjeneste af de fremkomne Arbejder, saa er dette overfor Ministeriets Standpunkt i et saadant Forhold ligt Kul. Jeg skal ikke komme ind paa de øvrige Bestemmelser, isjøndt Afskilligt af, hvad jeg har sagt, er blevet modsagt. Det skal jeg imidlertid lade staa uomtalt og blot henlede Opmærksomheden paa § 1, 2den Del, hvor der staar: „Fremmede Staters Undersaatter tilkommer der ingen Berettigelse til at drive Fiskeri paa dansk Søterritorium, medmindre traktatmæssige Overenskomster maatte hjemle Saadant.“ Hvad traktatmæssige Overenskomster angaar, da maa de jo selvfølgelig revideres i Henhold til Loven, saaledes at de forpligte Vedkommende til at gaa ind un-

der Lovens Bestemmelser, thi man kan jo ikke antage, at Redskaber, hvis Brug forbydes danske Undersaatter paa dansk Søterritorium, skulde det ved Overenskomst være tilladt fremmede Undersaatter at benytte. Efter bestaaende traktatmæssige Bestemmelser kunde maaste et saadant Misforhold fremkomme, og sølgelig maa man forudsætte, at de revideres. Det var imidlertid just ikke dette, som jeg nærmest vilde henlede Opmærksomheden paa. Jeg vilde henlede Opmærksomheden paa, hvad det vil sige, at der ikke tilstaa fremmede Staters Undersaatter Ret til at drive Fiskeri paa dansk Søterritorium? Jeg har nemlig hørt, at man har forklaret dette saaledes, at naar Baadsføreren var dansk, saa var det ham, der drev Fiskeriet, og saa kunde han have Ret til at tage Medhjælper af fremmede Landes Undersaatter. Man har derfor i saadanne Tilfælde, hvor en tydsk eller en svenst Fiskerbaad vilde drive Fiskeri i vore Farvande, hjulpet sig paa den Naade, at man pro forma har anstafset en Fører for Skuden, som var dansk, og saa var det denne Fører, der pro forma drev Fiskeriet. Er en saadan Ordning umulig efter § 1, 2det Stykke, eller er den tilladt? I første Tilfælde: er det rigtigt, at den er umulig? og i andet Tilfælde: er det rigtigt, at den er tilladt? Jeg tror, at vi i den Henseende maa have noget nøiere udtrykt, hvad det er, vi ville. Naar man fastholder, at vort Søterritorium skal forbeholdes den danske Befolkning, saa er jeg noget i Tvivl om, hvorvidt det er rigtigt at udvide det dertil, at man ved et Profornaværk fuldstændig kan omgaa Bestemmelsen, maaste endog i de allervigtigste Tilfælde, saa at udenlandske Kapitaler kunne føre Nigdommene bort ved deres udenlandske Hænder, blot ved et Profornaværk. Hvis man vil ind paa den mere forbydende Vej, saa tror jeg ikke, at Reglen i § 1, 2det Stykke, er tilstræffelig. De øvrige forskjellige Bestemmelser skal jeg som sagt ikke indlade mig paa nærmere at omtale.

Glansfen: Det var de Bemærkninger, som fremkom fra det ærede Medlem fra Middelfart (B. Christensen), som giver mig Anledning til at forklare mit Standpunkt i denne Sag. Saa stor en Betydning jeg end vil tillægge det ærede Medlems Mening, saa maa jeg dog beklage, at jeg i dette Tilfælde ikke deler den. Jeg tror heller ikke, at det ærede Medlem just har opfattet Diskussionen saa fuldstændig rigtig her; thi ganske vist have flere ærede Talere tydelig nok antydet, at de ønskede Frihed til Benyttelsen af de Fiskeredskaber, som for Liden ere gjældende. Men der er dog ogsaa af flere ærede Talere indrømmet Berettigelsen af den Mening, at det er et Spørgsmaal om Benyttelsen af disse Redskaber ikke betydelig forringer Fiskemængden paa adskillige Steder navnlig omkring i Sunde og Fjorde. Jeg er nu af den Overbevisning, at Benyttelsen